

васъ получаватъ водата отъ една цѣвъ, а други отъ друга цѣвъ. Какво ще кажете за водата отъ тия различни цѣви? Ще кажете: моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цѣвъ не мяза на твоята. Вѣрно е, чо тия цѣви не сж еднакви, но не сж цѣвитѣ, които опрѣдѣлятъ качеството на водата. Слѣдователно, ако единъ човѣкъ има единъ видъ характеръ, другъ човѣкъ — другъ характеръ, нѣкое животно нѣкъ — свой особенъ характеръ, любовта на всички тия сжщества, обаче, ще се проявява по единъ и сжщъ начинъ. Въ проявлението на любовта между хората и животнитѣ сжествува само тази разлика, че когато любовта се проявява въ животнитѣ, съзнанието у тѣхъ се пробужда мигновено и послѣ пакъ загасва. А когато любовта се пробужда у човѣка, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго врѣме. Слѣдователно, проявлението на любовта зависи отъ пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любовъ, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ младитѣ царе въ Европа, чието име нѣма да кажа. Този случай е станалъ прѣди войната. Единъ день този царъ излиза на разходка съ своя файтонъ и по пътя срѣща единъ дѣдо и една баба, които се подпиратъ на тояжката си, едва вървятъ. Като ги вижда, царътъ веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: „Заповѣдайте, качете се на моя файтонъ да продължите пъхъ си“! Качватъ се тѣ на файтона при него, и той започва да ги занимава. Питамъ какви сж били побужденията на този младъ царъ, за да спре файтопа си, да покачи въ него тия двама старци и да се разговаря по цѣлия пъхъ съ тѣхъ? Въ него имаше